

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ἨΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAUIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIÆ,

SUNTIVS GERH. FLEISCHERI JUN.

1817.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum expectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris comediae scriptor. Bono animo es: expectatur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia iramensum quantum eVectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quaeenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem. Theognidem, qui agmen hîc ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius, cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex lea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 164. b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 239. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, farrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cynnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus farraginem illam coagmentavit, Theognideis versus plurimos immiscuit aliorum auctorum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime Solonis. Poterant quidem illi inter Theognideos relinqui, si Theognis seorsim et sine ullo comitatu excuderetur; sed quum adiunctos habeat illos ipsos scriptores, quorum possessionem invaserat, interdicto adversus eum agi, tum aequitatis, tum concinnitatis ratio postulabat; qua de re in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae continet pars altera editionis Poëtarum minorum Graecorum Radulphi Wintertoni, Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII. praeter Orphei, vel nescio cuius id nomen mentiti, fragmenta tria, quae in Orphicorum editione Gesneriana legi satius visum est, ideoque removenda duxi. Sed horum in locum Cleanthis pulcherrimum Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poëma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iisdem Regiis codicibus emendavi, qui Theognidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winter-toni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes.*) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquilum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I .

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΤΥΡΤΑΙΟ Ϊ.

I.

Τεδνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον·
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πύονας ἀγροῦς
 πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
 5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
 παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 Ἐχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται,
 χρημοσύνη τ' εἰκῶν καὶ συγερεῆ πενή·
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
 10 πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione
 contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia
 II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hęc
 legi inutile visum est: BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Al-
 dus habet ἔχθρὸς γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram
 nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit li-
 brarius, ut mox v. 21.

ἔχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται.

BRUNCK.

Suspiciatus eram:

ἔχθρὸς γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται.

Sed omnem de h. v. litem composuit doctissimi Heinri-
 chii nota in Franckii Callino p. 183.: „Duo contuli
 codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et
 alterum Italicum, κειμήλια perrara, ac testor, in utro-
 que clare scriptum esse: ἔχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι κ. τ. λ.“

- εἶδ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί ὦρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν, ψυχίων μηκέτι φειδόμενοι,
 15 ὦ νῆοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ φηγῆς αἰσχρῶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
 ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
 μηδὲ φιλοφυγεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρά,
 20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νεῶν ἀνδρα παλαιότερον,
 ἦδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεῖοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 αἵματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (αἰσχρὰ τὰ γ' ὄφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα. νῆοισι δὲ πάντ' ἐπίοικεν·
 ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔγη,
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναιξί,
 30 ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ·
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς ἀνίχνα λοξὸν ἔχει.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθύς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,

28. ἄρα τῆς. ἐρατῆς Valckenarius Diatr. Eurip. p. 295.
 Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon, T.
 V. p. 507. ἄρα τὴν in ἐρατὴν mutavit Wyttenbachius
 Bibl. Crit. I. 2. p. 32. — τῆς ἥβης ἄνθος ut infra Mi-
 mnerm. I. 4. ἄνθεα τῆς ἥβης.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. BRUNCK.

- 5 ἐχθράν μὲν ψυχὴν θίμενος, θανάτου δὲ μελαινας
 κῆρας, ἴσ' ἀνγαΐσιν ἡελίοιο, φίλας.
 ἴστε γὰρ ὡς Ἀρεως πολυδακρύου ἐργ' ἀρίθηλα,
 εὖ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλίου πολέμου·
 καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 10 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλόασθε.
 οἷ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μέναντες,
 εἰς τ' ἀντοσχεδίην καὶ προμάχους ἵεναι,
 παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·
 15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 ὅσσ', εἰάν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
 ἀργαλίον γὰρ ὀπίσθε μετάφρονόν ἐστι δαΐζειν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δῆϊν ἐν πολέμῳ.
 αἰσχρὸν δ' ἐστὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίησι
 20 νῶτον ὀπίσθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
 μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὤμους
 ἀσπίδος εὐροῖης γαστρὶ καλυψάμενος·

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' ἀνγαΐσιν ἡε-
 λίοιο φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμῶς
 ἀνγαΐς —. Minori mutatione veram lectionem certissime
 restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἴσα,
 ἴσως, ἐπίσης, instar, ceu, aequae. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Gro-
 tius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἶναι πρὸς τινός,
 esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. εἰάν αἰσχρά. Hanc scripturam requirit metri in-
 tegeritas. Perperam in libris ἂν αἰσχρά. In fine versus
 duplicem lectionem praestat codex. κατὰ et κατῶ. Prio-
 rem praefero. BRUNCK. Brunckius ἂν pro εἰάν dictum
 corripere credidit. Idem aliis visum: sed sunt qui prae-
 fracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac
 re in Ind. ad Odyss. p. 147. Nunc addo ex Antholog.
 Palat. T. II. p. 343. n. 74. v. 9. ὕξος ἂν αἰτήσω.

- 25 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκίεσθω πολεμίζειν,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἰστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἐγγυὲς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχρῃ μακροῦ
- 50 ἢ ξίφει οὐτάζων, δῆριον ἄνδρ' ἐλέτω
 καὶ πόδα παρ' ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
 ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέη,
 καὶ στέρνον στέρνω, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
- 35 ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χειρμαθίοις,
 δούρασι τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
 τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἰστάμενοι.

III.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαιομοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θέων Θορήκιον Βορέην.

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπαλημένος.
 BRUNCK.

38. τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἰστάμενοι. Sic Stobaei
 cod. In Grotii editione πλησίον ἰστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθείην. BRUNCK. Non in-
 frequens harum formarum in libris commutatio. V.
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non
 offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae
 versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Eu-
 ripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv.
 Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum
 vellem abstinuisset.

- 5 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φηὴν χαριέστερος εἶη,
 πλουτοῖη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρῳ βῆθιον,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρον ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαι ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
 10 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἱματόεντα,
 καὶ δῆϊων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἢ δ' ἀρετῆ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 15 ξυγόν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε, παντὶ τε δήμῳ,
 ὅς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγγυ λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἀνδρα παρεστῶς.
 20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 ἄστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείδας,
 25 πολλὰ διὰ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλίῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 30 καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ·
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἔων γίγνεται ἀθάνατος,

15. ἢ δ' ἀρετῆ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον.
 Sic in scripto: at in impresso Stobaeo, τόδ' ἄεθλον ἐν
 ἀνθρώποισιν ἄριστον. BRUNCK.

ὄν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παιδῶν, θούρος Ἀρης ὀλέσῃ.
 35 ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὐχος ἔλη,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερονὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἴδην.
 γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 40 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θάκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
 εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνήρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθίεις πόλεμον.

35. Soloece in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii
 constructionem coniunctionum εἰ et ἄν vel ἦν, quas per-
 petuo commutatas reperias. Saepissime tamen in edito-
 res culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere
 possem e collatione codicum Oppiani, quam forte ad
 manum habeo. BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem
 Bastii in Epist. Crit. p. 127. sqq. ed. Lips. et quae ex
 Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata
 sunt.

40. βλάπτειν i. q. στερεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.

42. Scr. εἰκονοὶ χώρης. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πολέμον, „quod
 unice Homericum sit μεθίεναι πόλεμον, — μεθίεναι πό-
 λεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericō non
 repugno: sed μεθίεναι πόλεμον non dicam barbarum.
 Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias
 haec etiam est optimaē frugis observatio Rich. Dawes,
 Miscell. Crit. p. 258, 259. activum μεθίηναι accusativo
 coniungi, medium μεθίηναι cum casu secundo.“ Quod
 si forte proprium dicas Atticorum poetarum, audi Dam-
 nium in Lexico Homericō col. 937. v. μεθίηναι: „hoc ver-
 bum activum solet habere accusativum, nisi subintelli-
 genda est ellipsis τοῦ τί. medium vero habet genitivum.“
 Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile pa-
 tior. Iam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμὸν μὴ με-
 θίεις πόλεμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIUS

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepitate virorum,
sed parmam primis obiiicite agminibus.
Proiiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quaerite prae Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
ô iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypeorum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperiit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suscipere:
turpe et pulverea stratum tellure cadaver,
cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, femurque
 ventroso clypeus ferreus orbe tegat:
 dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
 pennata et galeam crista supervolitët.
 Discite belligeram faciendo fortiter artem:
 munitum scuto tela timere nefas.
 Cominus aggrediens, protentam quilibet hastam,
 vel gladium, hostili deprimat in latere:
 haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
 tum conus cono, tum galeae galea:
 pectora pectoribus coëant: sic ipsius hostis
 vel telum manibus prendite, vel capulum.
 Tu vero interea veles post scuta latescens,
 nec lapidum densis imbribus obruere,
 nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
 te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIŌ.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
 sive pedis celeris, sive manus pugilis,
 sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,
 et superet cursu Threïcium Boream,
 tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,
 divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
 Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
 Adrastum blandi vocibus eloquii,
 omnia quin habeat, si desit adorea belli:
 quippe usus nullos tempore Martis habet,
 qui non intrepidus caedem spectare cruentam,
 consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
 aeterno iuvenes quae decorat decore.
 Res populi, commune bonum, vir robore praestans,
 immotus primis qui stat in ordinibus,
 oblitusque fugae venit in certamina Martis,
 adiiciens animum, proiiciens animam:
 qui propter stantem generosae mortis amore
 concitat: hunc bello dixeris egregium:
 quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
 qui belli fluctus arte manuque regit:
 qui dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
 magnus honor generi, magnus honor patriae:
 vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
 pectore, lorica nec minus, et clypeo.
 Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
 hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
 sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
 et sobolis soboles, totaque posteritas:
 semper honos nomenque manent et posthuma fama:
 sub tellure siti gloria morte caret:
 scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
 pro patria et natis Mars ferus abripuit.
 Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
 et spolia e bello victor opima ferat,
 hunc venerata minor colit, hunc et serior aetas:
 sic tumulum multo plenus honore petit:
 cuius honoratam populo nec vocibus ausit
 nec dictis quisquam laedere canitiem:
 assurgunt illi iuvenes, aequaevaue turba:
 assurgunt aevo iam graviore senes.
 Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen,
 bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(*Numeri paginas indicant.*)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

Gnomaë. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 261.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 300.

N.

Naumachus. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherocrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ἀαδής*. 25.
ἀβρογαυτήεις. 132.
ἀγνοοφρον antepaenultima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 1392. Barn. χρουσίην, φύλλοισιν ἀγαννοῖσι κομώωσαν. Clarissimus Matthiae edidit simplici *v*, ἀγανοῖσι.]
ἀγκυλομήτης, *ἀγκυλόμητις*. 214.
ἄγνοια et *ἄνοια* confusa. 326.
ἄγνυναι cum digamma. 231.
ἄδεικτος. 163.
ἄδηρείη. 131.
ἄδηής. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 250.
ἄειδειν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἄθανασία. De quantitate h. v. 278. *ἄθανασία* et *ἐνθανασία* confusa. 278.
ἄθάνατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et *ε* confusa. 42.
ἀκέφαλοι versus. 71. 231.
ἀκραής. 239.
Alcathous. 54.
ἄλεινός, *calidus*. 158.
ἄλεινός, *vitandus*, barbarum. 158. [Libri Barrocciani scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra *α*. v. *κόλιξ*.
ἄλλοτε ἄλλως etc. 14. 108.
ἄληπτοῦ, *ἄληπτοῦς*. 216.
*ἄμα*ν, *ἄμασθαι*. 229.
ἄμαξα, *ἄμαξα*. 30.
ἄμετροι, *ἄμετρος*. 164.
ἄμητωρ. 129.
ἄμφι et *ὀννεκον* posita *εα* παραλλήλων. 169. sq.
ἄμφω indeclinabile. 159.
ἄν pro *ἐάν* positum corripiatur an producatum 91. Conf. not. ad p. 269.
ἀναγκαῖος. 25.
ἀνακλήτωρ. 273.
ἀναλίσκω. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.
151.

ἀνάσχετος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.

ἀνήρ. De quantitate pae-
nultimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἀνοχητος 11.

ἀντικνέειν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ae-
ristus medii passivā si-
gnificatione. 166. [Add.

Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in

Apoll. init. ἐσεισάτε vide-
tur positum pro ἐσεισθη.]

ἀπάλαμνος, ἀπάλαμος. 24.
213.

ἀπάτωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. sq.
ἀπονίπτεσθαι. 66.

Ἀργειφόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἀρόμεναι. 213.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροσιν κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto prono-
mine. 56.

ἀρχὴ καὶ τελευτὴ καὶ μέ-
σον. 3.

ἄσπετος synizesin passum.
133.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτυξέσθαι. 170.

αὐθις. 214.

αὐόνη. 129.

αὐτίς. 214.

αὐτομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cerer.
99.]

αὐτός. αὐτός. 27. 47. 62.
αὐτοῦ de persona secunda
305. 327.

B.

βαδνικήτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βίβλιος. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.

βοή. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἐνεκα
170.

βρόχος priori producta. 71.

Βύβλιος. 239.

Γ.

γαλή 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δέ in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. sq.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demopax. v. infra s. v.
ἐπίρθετος.

Demosthenes. 155.

δεννάζειν. 77.

δεσμός et πέδη iuncta. 155.

δηλίφραον barbarum, 179.

διακρίνειν. 180.

διάκτορος. 215.

διομήτωρ. 129.

Δίος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τό τ'
ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν

- δίχα. Choëph. 774. Sch.
 alt. ἔχεις το τῶν λελεγμέ-
 νων δίχα;]
 διχόμυθος. 9.
 δολομήτης, δολόμησις. 214.
 δοραὶ αἰγῶν. 7.
 δούλιος an i. q. δύλιος. 41.
 Dualis pro plurali usurpa-
 tus. 220. Dualis aoristo-
 rum persona III. in —ον.
 221.
 δύο, δύω. 325.
 δύσασις. 239.
 δύσομας. De quantitate h.
 v. 56.
 δύω. v. s. v. δύο.
 διάρῆν. 216. [Activum iam
 usurpavit Homerus, si
 fides libello de Homeri-
 ca poësi, quem alii tri-
 buunt Plutarcho, alii
 Dionysio Halicarnassen-
 si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- ἔαρ synizesin patitur. 255.
 ἑαυτοῦ de persona secunda.
 505. 527.
 ἑβδομάς eliciendum e prae-
 gresso ἑπτά. 110.
 εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
 εἶθε cum infinitivo. 156.
 [Cum Euripideis compa-
 randa Homericæ Odys.
 XXIV. 376. sqq. ubi par-
 ticulae optandi αἰ γὰρ
 eadem ratione regunt in-
 finitivum iunctum nomi-
 nativo participii.]
 εἰδίξεν. 145.
 εἰκεῖν τόπον, ἐκ τόπου. 94.
 εἶναι. Coniunctivus εἶω,
 εἶθε, εἶη. 172. 258. εἶμεν.
 18. Ellipsis coniunctivi. 22.
 Ellipsis imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari Ol.
 XIV. 21. — Num forte
 haec ellipsis etiam ibi ob-
 tinet, ubi infinitivus cum
 accusativo επιταγματικῶς
 aut εὐκτικῶς positus est?]
 εἶνεκεν an in scena locum
 habuerit. 308.
 εἰς i. q. μόνος. 157.
 εἰς et ἐκ confusa. 274.
 εἰσαίρεισθαι i. q. προσφέρει-
 σθαι. 65.
 εἶω et ἔξω confusa. 7.
 ἐκ et εἰς confusa. 274.
 ἐκ et εἰ confusa. 25. [Mo-
 nui de hac confusione in
 Melet. p. 69. Satis fre-
 quentem esse, docent no-
 tae Uptoni ad Dionys. Hal.
 de compos. verb. p. 162.
 Lips., Vveiskii ad Lon-
 gin. p. 571., Schneideri
 ad Aristotel. H. A. T. III.
 p. 259. T. IV. p. 154. et
 ad Xenophont. Opusc.
 Polit. p. 56., Schleusneri
 Cur. noviss. in Phot. col.
 326., Astii ad Theophr.
 Char. p. 95.]
 ἐκτραπέλος. 25. [V. not. ad
 Pindari Pyth. IV. 186. ubi
 unice verum puto ἐκτρα-
 πέλον.]
 Ellipsis verbi finiti e se-
 quente oratione subau-
 diendi. 228. verbi cognati.
 10. sq. 14. verbi rarior.
 42. totius sententiae. 240.
 [Conf. v. 607. Nisi forte
 h. l. plene interpungen-
 dum post λιμὸν, versus-
 que 605. et 606. iungendi
 praecedentibus. Quod si
 probas, versus 603. et
 604. pro parenthesi sunt
 habendi.]
 ἔμβροτος, ἔμβρονον. 167.

ἔνδοθεν, ἔνδοθι. 236. 239;
sq. 245.

ἐνεκα, οὐνεκα. Graeci his
particulis licenter usi.
170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα
puto duas particulas idem
significantes ἐκ παραλλή-
λου positas esse. Qua-
propter nolim cum Lo-
beckio scribere ὄθ' οὐνεκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiāc.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle (Aiāc. l. c.) ὄθ'
οὐνεκα habet H. Step-
hanus Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex eiusd. Oed. Col. 853.
Item ex Aeschylō, qui
Prom. 330. ζῆλῶ σ', ὄθ'
οὐνεκ' ἐκτός αἰτίας κωρεῖς.
ubi quae continuo se-
quuntur; πάντων μετα-
σχόν και τετολυκῶς ἐμοί;
dignam animadversione
structuram habent: nam
vis praepositionis μετά
pertinet etiam ad sequens
participium τετολυκῶς.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione οὐν com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1032. quibus hic ac-
cedant sequentia. Enri-
pides Iphig. T. 668. και
υποσχηῆναι και προση-
ναι δεμας. Etymolog. M.
col. 743. in. συμβαρύνεται
και ὀξύνεται τοῖς ἀροενι-
κοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 41. h.: „sen-
sus est, συμβαρύνεται και

οὐνοξύνεται, praepositio-
ne in utroque commate
subaudita:“ Verborum
cum ἐκ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odyss. XXII.
56. ὄσσα τοι ἐκπέπεται και
ἐδηδοται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐκπέπεται και ἐξεδή-
δοται.]

ἐντρέπασθαι. 51.

ἐντρέειν, ἐντρέειν. 18.

ἐξαιέσας. 147. 155.

ἐξω et εἰσω confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri
h. v. 10. 64: [Utramque
formam frequentatam
fuisse, docent verbalia
αἰνετός et αἰνητός: quo-
rum posterius Lexicogra-
phi parum curarunt. Pin-
darus Nem. VIII. 66. αἰ-
νέων αἰνητά.]

ἐπαιησασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum coniunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coa-
lescent persynizesin. 241.
ἐπεὶ τοι και. 83. [Plato
T. XI. p. 19. Bipe ἐπεὶ
τοιγχε και ὀρθῶς αὐτὸ ὁ
θεός εἶπε. Bekkerus de-
dit ἐπεὶ τοι και — II, 5.
p. 424.]

ἐπί. ἐφ' ᾧ γε, ἐφ' ᾧτε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reper-
tum. 54.

ἐπιθεῖν. 164.

ἐπιπάγην vox non Graeca.
224.

ἐπιπειθεῖν. 156.

ἐπιφέρειν. 171.

ἐρατός passim corruptum.
90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσ-
σαιο. 214.

ἐρκος ὀδόντων. 110.

Ἐρμίας, Ἐρμίας. 215.
 ἔστε et εὔτε confusa. 31. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 508.]
 ἕτερος. τούτερον etc. 135.
 ἔτος an digamma habuerit. 219.
 εὔ et ἐκ confusa. v. ἐκ. εὔτης. 239.
 εὐθανασία. 278. 39. εὐθανασία et ἀθανασία confusa. 278.
 εὐθὺ, εὐθύς. 154.
 Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
 εὔτε et ἔστε confusa. v. ἔστε.
 Eutecnius. 226.
 εὐτραπέλος. 25.
 ἐφίσσασθαι γαῖαν. 54.
 ἐφικνεῖσθαι. 213.
 ἔχων pro ὄν. 156.

Z.

Zephyrḗ primā productā. 71.

H.

η correptum. 132.
 ἠβώω. 60. 243.
 ἦθεα. 222. [Illic cur τε omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: ἀνθρώποις κατὰ ἦθεα. Vid. Hom. Odys. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 245.]

Herodotus. 35.
 Hesiodus. 154. 241. v. supra s. v. Ellipsis. item s. v. ἦθεα. item infra s. v. μιννημένος.
 Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

θαλία. 159.
 Theognis. v. infra s. v. μελεδῶναι.
 Theognidis patris. 54.
 θηροφόνη. 4.
 θνήσκεν. τεθνάνας. 15. [τεθνάνας, mediā productā, legitur in Aeschyli Agam. 547. Schütz.]
 θνητός, mortuus. 164.
 Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
 Iamblichus. 163.
 ἱκέλος. 225.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. 39. [Xenophon Anab. II, 4. 19. ὡς οὐκ ἀκόλουθα εἶη τὸ ἐπιθίσθαι καὶ λύσαι τὴν γέφυραν. Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeii habet pro vulgato τὸ τε ἐπιθίσεισθαι καὶ τὸ λύσαι.“ Vulgatum hoc me quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 141. δύνασαι — ἀπαλλάξεν.]
 ἰσηξ. 221.
 ἰσημι cum digamma. 213. 248.

υος, ιος. 50. ἴσος et οἶος κωλύειν i. q. κολάζειν.
confusa. 226. 171.

ἴσως, pariter. 20.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθικνεῖσθαι. 233.

καὶ γὰρ postpositum. 49.

καὶ et ὡς confusa. 39.

καινός. ἀεὶ τι καινόν etc. 279.

καίτοχατος. 326.

Callimachus. v. supra s. v.

Aoristus,

καλός. De quantitate h. v. 311.

κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
32.

κατοπάζειν. 216.

κεκορυσσάμενος. 213.

κεῦθμα. 21. sq.

κεῦθος. 21.

κεφαλήφι, κεφαλῆφι. 237.

Κήρυθος. 60.

κῆρυξ, κήρυξ. 215. sq.

κίχωνω. De quantitate h.
v. 137.

κλιτήρ. 273. sq.

Coronae convivales. 66.

κόρος ἄρσην. 168.

Corporis humani dissectio.
160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]

κόχλος, ἦ. 179.

κρείσσων, κρείστων. 46.

κτᾶσθαι passivā signifi-
catione. 145. sq.

κυνός. 223.

κυνός. 223.

κῆλιξ subaudiendum. 38.

[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκράτους πίνομεν?]

Κυργία. v. infra s. v. μελε-
δῶναι.

Λ.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudam
reddiderant H. Step-
hanus et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λιβύη ἀεὶ τι καινόν etc.
279.

Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιουργός. 129.

Longinus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμαινέσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.

λωβᾶν. 155.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκασ. 109.

μεγακήτης. 14.

Megara. 54.

μεθιέναι, μεθίεσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετᾶν τινος. 126. [V.
Schol. ad Pindari. Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]

μεμνημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est.

in formulis imperandi. V. Hesiod. 592. (ubi praestat quod al. habent, ἔργα ἐργα.) 584. 656. 675. Plene idem 275. sq. ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς ἐργάζεαι. Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schütz. all. πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημένος τεθνεώτ' Ὀρέσιην εἶπέ· μηδαμῶς λάθη. Hunc quoque usum iam in Homericæ poësi reperias. v. Il. V. 263. XIX. 153.

μεταδιδόναι. 62.

μετέχων. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.

μη vetans cum imperativo aoristi. 155. [Aeschylus Prom. 532. Br. μηδέ σοι μελησάτω.] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.]

μητρομήτωρ. 129.

μητροπάτωρ. 129.

μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.

Mimnermus, 90.

μοῖραν absolute usurpatum. 134.

μόνος i. ε. εἷς. 212. μόνος [τῶν], ὕσα etc. 203.

N.

ν paragogicum. 5. 9. 19. 21. 65. 107.

ναῖς. νέα monosyllabum. 248.

νεόφρων. 187.

Neutra adiectivorum. 19. 39. 48. 59.

νήφων, νήφονος. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. οὐκ ἐμὴ πηλάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνους πόδας χροίμπτουσα ἰαγίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 32. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicationem in notis ad L. Bos. Ellipsis. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatione de ellipsi et pleonasmō in Gr. I. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. L. H. Nastii libell. Ueber Homers Sprache p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. εἶραι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25. νύμφα. 180. [Callimach. H. in Del. 215.]

νώνημος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξενόδοχος, Ξενοδόκος, Ξενοδόχος. 318. sq.

Ξενοφών. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

- ὄ, ῆ, τό. Usus articuli insolens. 48.
 ὄδε, ὄ δέ. 222. 224. 225. 237. 245. 247.
 ὄθ' οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οἰζυρός. 131.
 οἶκος etc. cum digamma. 241.
 οἶος et ἴσος confusa. 226.
 ὀλίγος et μικρός confusa. 316.
Homerus. 99. 241.
 ὀμῶς. 8. una cum. 22.
 Oxytonorum apostrophum passorum recta tonosis. 72.
 ὀπάζειν. 226.
Orpianus. 195.
 Optativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.
 ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.
 ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.
 ὄρνις. De quantitate h. v. 162.
 ὄρρη, ὄρρη. 70. [Schol. ad *Pindari Ol.* I. 115. "Ὀρρη, ἢ νῆξ, βαριτόνως ὄρρη δὲ νῆξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὄξυ-νεται.]
 ὄς, ubi expectes εἴ τις. 186. [Cum *Platonis loco* comparanda hunc *Xenophontis Oecon.* IV. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμήριον ἀρχόντος ἀρετῆς εἶναι, ᾧ ἂν ἐκόντες ἔπονται, καὶ ἐν τοῖς δειροῖς παραμένειν ἐθέλωσιν.]
 ὄσος. ὄσα etc. relatum ad τὰ etc. 192. sq. [*Hesiodus Fragm.* p. 445. *Lopsn.*

ὄσσοι ἔσαν μύρηαις — τοὺς ἀνδρας ποιῆσε. In notissimo *Sardanapali epigrammate* alii habent ταυτ' ἔγω, ὄσσ' ἔμαγον — alii τ' ὄσσ' ἔχω, ὄσα ἔμαγον —.]
 ὄτε c. coniunct. 99.
 οὐδεμία, οὐδεμίη. 8.
 οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οὔτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντοι. 272. sq.
 οὐχι saepe oblitteratum. 507.
 ὄφει priori producta. 71.
 ὄφρα τε. 65.

Π.

- παρ' καιρόν et παρὰ καιρόν. 316.
 παρατρίβειν. 33.
 παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.
 pariter. 22.
 παρμόνιμος, πάρμονος. 18.
 Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.
 πάσασθαι. 13.
 πάσχειν. ἦν τι πάθω etc. 88.
 πατρομήτωρ. 129.
 πατροπάτωρ. 129.
 πενεῖν. 327.
 πενοῦν. 327.
 περιδρομος. 45.
 περιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.
 περιτρέπειν. 132.
Pindarus. v. supra s. v. ἐπιδράπελος.
 πιστός. 24.
Plato. 148. 169. 186.
 πλέον. τί πλέον et τὸ πλέον confusa. 125.
 Pleonasmii. 27. sq. 172.
 πλοκαμηῖς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις.
214.

ποικίλος. 45.

πολυγηθής. 240.

πολυχρόνιος. 191.

πὸν. πολλάκι πον, ἀεὶ πον.
177.

Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 205.

προμήτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae plenae et encliticae. 5. Pronominis relativi syntaxis idiomatica. 64. 89.

πρὸς τινος εἶναι. 91.

πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος etc. 5.

πυκάζειν. πυκάζειν, πυκάζειν.
237.

πῶλος passim latet corruptum. 163.

Socraticus scriptor Eryxiae.
273.

Socraticus scriptor de lege.
273.

Sophocles. 9. 170. [Posteriorem Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturae antiquae mihi probetur. Scilicet scribendum οὐνεκα, quemadmodum scribimus τοῦνεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

στ. Ante has litteras an brevis corripit possit. 131.

στοδιδός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέροθεος.

P.

ῥαδινός. 4.

ῥίπτειν, ῥίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμινάετης, Σαλαμινόφρξ. 115.

σιγγίλος, σιγγρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa.
55.

Simonides. v. infra s. v. τέ.

σιούρα. 7.

Σιούρος. De quantitate h.
v. 40.

σκάπτειν δικέλλη etc. 165. sq.

σκήφος priori producta. 71.
187.

Socrates an aliquid scripserit. 277.

T.

ταμείον, ταμείον. 324.

τάπης. De quantitate h.
v. 76.

τάρρα. 15.

τὲ non praeponitur vocabulo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὲ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὲ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fugerit, aliquot exempla rei ceteroqui pervulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad σεαυτοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hęc tam parum sit λογικὸς, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν, εὐώνυμοί τε. pro καὶ οἵτινες εὐώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εἴ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκοῦσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἶσθα —, καὶ ἐπιτετῆδευκας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετῆδευκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὅσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὅσπερ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοίοις καὶ ναυσί. p. 295. ἐκ τε — τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ ἄστεος. plene: καὶ ἐν ναυσί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque. ὄνου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionum ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα, postremo. 164. [Iam Hoogveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσομένους.]

τιθέναι, τίθεισθαι. 92.

τίθειν, τίνοισθαι, τίνουσθαι. 29. 248.

τρέπεισθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 50.

τρίβειν. 55.

τροφή et τροφή confusa. 157.

τροφάν. De quantitate. h. v. 162.

Tyrtaeus. 63.

T.

ύγεια, ύλεια. 524. 525. 526.

ύπάγειν. 62.

ύπερθεν c. genit. 257.

ὑπέρθεος. II. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „*ὑπέρθεον*, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „*ὑπέρθεον*, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro *ὑπέρθεον* legendum esse *ὑπὲρ θεόν*: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunctio in Monostichis v. 202., cum pro *ὑπέρθεα* e Stobaeo editum sit *ὑπὲρ θεοῖς*, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hiantem: *Θνητὸς περὶ κωῖς μὴ φρονεῖ ὑπέρθεα*. *ὑπερτερα*. 55.

Φ.

φαίνειν. *φανίη*, *φανήη*. 252. 213.
Philemon. v. supra s. v. *τέ*.
φοῖνιξ. 4. *φοῖνιξ* an *φοῖνιξ*. 215. 59.

Χ.

χαιτήεις. 152.
χαιτούεις an graecum sit. 152.
χαλεφθεῖς etc. 15.
χάριν ἔνικα posita ἐκ *παρὰ ἑλληλον*. 169. 59.
Chasmodiae osores. 108.
χίρνω. 66.
χουσίην, *χουσίην*. 215.
χωρίζεω. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. 59.
ψυδρός. 11. 59.

Ω.

ω correptam. 132. 156.
ω et *ου* per synizesin coalescunt. 50.
ὦν. 151. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν*. leg. *πρόν*.